

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/76/2023
Identifikačné číslo spisu: 3517010172
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:3517010172.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 27. marca 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného P. E. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona o dovolaní menovaného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/42/2021, z 20. septembra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. E. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/92/2017, z 2. novembra 2020 bol obvinený P. E. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe podrobne rozvedenom v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa.

Za to okresný súd menovanému uložil podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti dm drogerie markt, s. r. o., so sídlom Bratislava, Na pántoch 18, IČO: 31 393 781, náhradu škody vo výške 194,97 Eur.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, konajúci na podklade odvolania obvineného, rozhodol uznesením, sp. zn. 3To/42/2021, z 20. septembra 2021 tak, že odvolanie obvineného zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený P. E. dovolanie s poukazom na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i), písm. k) Trestného poriadku.

Obvinený v podanom dovolaní argumentoval v zásade nasledovne.

„Proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/42/2021, z 20. septembra 2021 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/92/2017, z 2. novembra 2020, podávam v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. i), k), § 373 a § 374 ods. 3 Trestného poriadku, kedy všetky mnou vytýkané pochybenia, ktoré som uplatňoval už v prvostupňovom konaní, neboli napravené ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku, mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, z týchto dôvodov:

Dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia vidím v tom, že už i v prípravnom konaní, ako i v konaní pred okresným súdom i odvolacím súdom, nebola jednoznačne a bez pochyb odstránená mnou namietaná tá skutočnosť, že za rovnaký skutok, ktorý je predmetom obžaloby, som bol už právoplatne sankcionovaný rozhodnutím Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, odbor všeobecnej vnútornej správy z 29. mája 2017, č. OU-NM-OVVS-217/002422PK28/2017, a to pokutou vo výške 90,00 Eur pre priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch na rovnakom skutkovom základe, za skutok totožný v odsudzujúcom rozsudku, čím mám za to, že prišlo k porušeniu zásady „ne bis in idem“. Napriek tejto odvolacej námietke, ktorú v môj prospech vyhodnotil i odvolací súd, ktorý vec pôvodne vrátil prvostupňovému súdu z dôvodu nevyhnutnej potreby dôsledne skúmať, či v danej veci nedošlo k porušeniu zásady ne bis in idem však prvostupňový súd sa vo svojom odsudzujúcom rozsudku dostatočne s touto odvolacou námietkou nevysporiadal, resp. z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa z 2. novembra 2020 nie je možné vyvodiť záver ustálený odvolacím súdom, ktorý moje odvolanie zamietol. Naopak, z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa z 2. novembra 2020, ktorého argumentáciu prevzal následne i odvolací súd, je zrejmé, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby a za ktorý som právoplatne odsúdený, sa stal 18. decembra 2016 s tým však, že v priestupkovom konaní som bol za tento skutok už sankcionovaný.

Zároveň mám za to, že významnou skutočnosťou, ktorá nebola v konaní zohľadnená, je i to, že som spôsobenú škodu priebežne hradil, resp. do dnešného dňa bola škoda v celom rozsahu z mojej strany uhradená, teda i túto skutočnosť bolo potrebné premietnuť do rozhodovania pri ukladaní trestu, ktoré však tak, ako som vyššie uviedol, bolo s poukazom na vyššie uvedené priestupkové konanie vedené v rozpore so zásadou, že nikto nemôže byť stíhaný a potrestaný za ten istý skutok dva krát.

Súd prvého stupňa vo svojom odsudzujúcom rozsudku z 2. novembra 2020 poukazuje na určujúce kritérium pokračujúceho trestného činu krádeže, kedy vysvetľuje, že každý jednotlivý čiastkový útok naplní znaky toho istého trestného činu (po objektívnej i po subjektívnej stránke ako aj z hľadiska toho, či pri každom čiastkovom útoku dosiahne výška spôsobenej škody aspoň škodu malú. V tejto súvislosti poukazujem na ust. čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, kde pod pojmom „čin“ a v čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd a v čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je vo vzťahu k pokračujúcemu trestnému činu potrebné rozumieť jednotlivý čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, pričom takémuto chápaniu zodpovedá trestno-procesná právna úprava v Slovenskej republike, konkrétne § 10 ods. 16 Trestného poriadku, v zmysle ktorého sa skutkom rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu. Vyjadrenie zásady ne bis in idem vo vzťahu k pokračovaciemu trestnému činu v § 9 ods. 2 Trestného poriadku plne zodpovedá garanciam vyplývajúcim z čl. 50 ods. 5 Ústavy SR, čl. 40 ods. 5 Listiny, resp. z čl. 4 ods. 1 Protokolu, keďže predstavuje reálnu prekážku toho, aby bolo možné páchatel'a opätovne stíhať pre ten istý čiastkový útok

pokračovacieho trestného činu, pre ktorý už bol páchatel právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby (Nález ÚS SR, sp. zn. PLÚS 9/2017). I s poukazom na vyššie uvedené bolo preto neprípustné, aby proti mne ako obvinenému bolo vedené trestné stíhanie a následne som bol za takéto konanie právoplatne odsúdený, poukazujúc už na vyššie uvádzané priestupkové konanie.

Mám za to, že v celom trestnom konaní vznikli a pretrvávajú pochybnosti o skutočnostiach, na základe ktorých som bol uznaný za vinného a tieto trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, preto mám za to, že je potrebné, aby dovolací súd v súlade s § 386 ods. 1, 2 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona, v nadväznosti na ust. § 321 ods. 1 písm. b), d) Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/42/202,1 z 20. septembra 2021, v spojení rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/92/2017, z 2. novembra 2020, a v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol".

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor.

„K dovolaniu odsúdeného uvádzam, že sa v plnom rozsahu stotožňujem so skutkovými zisteniami prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu a zároveň s ich právnymi úvahami. Odôvodnenosť a správnosť rozsudku, ktorým bol odsúdený uznaný za vinného, potvrdil nepriamo aj sám odsúdený, ktorý sa vo svojom odvolaní z 2. novembra 2020 v plnom rozsahu priznal k spáchaniu skutku tak, ako mu to bolo v obžalobe kladené za vinu, svoje konanie oľutoval a prejavil ochotu spôsobenú škodu nahradiť.

Odsúdeným namietaná skutočnosť, že za stíhaný skutok už bol postihnutý v priestupkovom konaní vedenom pod spisovou značkou OU-NM-OVVS-2017/002422, bola vyvrátená a relevantne preukázaná v rozsudku súdu prvého stupňa ako nepravdivá, nakoľko uvedené priestupkové konanie sa vzťahuje na skutok z 23. decembra 2016 z rovnakého miesta činu a nie z 18. decembra 2016, ktorý je uvedený v obžalobe. Rovnako tak aj s odsúdeným uvádzanými tvrdeniami o tom, že skutky spáchané 18. decembra 2016 a 23. decembra 2016 sú čiastkovými útokmi pokračujúceho trestného činu krádeže v zmysle § 212 ods. 1 Trestného zákona, sa súd prvého stupňa nielen zaoberal, ale sa s nimi aj vysporiadal, a to v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej mám za to, že odsúdeným uvádzané argumenty ohľadom zohľadnenia, resp. nezohľadnenia priebežne uhrádzanej škody (a dnes už podľa tvrdení odsúdeného škody v plnej výške uhradenej) pri rozhodovaní súdu prvého stupňa sú pre posúdenie viny a následné uloženie trestu irelevantné, nakoľko povinnosť uhradiť škodu mu v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil priamo súd vo výrokovvej časti predmetného rozsudku, ktorým ho uznal za vinného. Obrana obžalovaného je teda účelová v snahe zbaviť sa trestno-právnej zodpovednosti. Dôvody uvádzané v dovolaní odsúdeného považujem za neopodstatnené. Ide v podstate o totožné dôvody, aké uvádzal v doterajšom priebehu trestného konania či už v prípravnom konaní alebo v priebehu súdneho konania a s ktorými sa súd prvého stupňa pri rozhodovaní zaoberal a dostatočne vysporiadal v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, čo potvrdil aj odvolací súd.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že dovolanie odsúdeného P. E. je potrebné v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods.

3 Trestného poriadku, že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktne obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

Obvineným uplatnené dovolacie námietky možno podradiť len pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, nie aj pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto sa najvyšší súd bude zaoberať práve a len dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku - Trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu, alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil, alebo sa skončilo schválením zmiernosti a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené.

Podľa § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - Trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

V citovaných zákonných ustanoveniach je vyjadrené pravidlo, že nikto nesmie byť opätovne trestne stíhaný pre ten istý skutok (zásada *ne bis in idem*). Toto pravidlo - zásada sa prejavuje ako prekážka veci rozhodnutej (*res iudicata*). Neprípustnosť trestného stíhania pre prekážku veci rozhodnutej sa vždy viaže na osobu obvineného pre ten istý skutok (R 11/2010-II). Zásada *ne bis in idem* zakazuje dvojité stíhanie tej istej osoby pre ten istý skutok, za ktorý už bola postihnutá, pričom jej zmyslom je dosiahnuť, aby osoba za jeden skutok sankcionovaná len raz.

Zásada *ne bis in idem* - nie dvakrát v tej istej veci (spor sa nemá viesť dvakrát v tej istej veci) je zásadou procesného práva. *Res iudicata dicitur, quae finem controversiarum pronuntiatione iudicis accipit: quod vel condemnatione vel absolute contigit* - rozsúdená vec znamená, že spor sa skončil alebo odsudzujúcim alebo oslobodzujúcim výrokom sudcu.

Zásada *ne bis in idem* je obsiahnutá v:

- čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý upravuje „Právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný“ nasledovne: „Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu“ (takto vyjadrená formulácia obsahuje nielen zásadu procesného práva - *ne bis in idem* - spor sa nemá

viest' dvakrát v tej istej veci, ale aj zásadu hmotného práva - nemo debet bis puniri pro uno delicto - nikto nemá byť dvakrát trestaný za jeden delikt),

- čl. 50 Charty základných práv EÚ: „Právo nebyť stíhaný alebo potrestaný v trestnom konaní dvakrát za ten istý trestný čin“, ktorý znie nasledovne: „Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v Únii oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom“,

- čl. 14 ods. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach: „Trestné stíhanie nemožno začať proti tomu, proti komu sa predchádzajúce stíhanie pre tento čin skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, ktorým bol obvinený uznaný za vinného, alebo ktorým bol spod obžaloby oslobodený“,

- čl. 54 Shengenského dohovoru: „Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný, alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný“,

- čl. 50 ods. 5 Ústavy SR, podľa ktorého: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom“,

- v čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, pre ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom“,

- § 2 ods. 8 Trestného poriadku, ktorý znie: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom“,

- § 9 ods. 1 písm. e), písm. g) Trestného poriadku, vid' vyššie,

- § 21 ods. 2 zákona č. 91/2016 o trestnej zodpovednosti právnických osôb podľa ktorého: „Trestné stíhanie proti právnickej osobe nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak skoršie konanie pre ten istý skutok proti tej istej právnickej osobe skončilo právoplatným rozhodnutím o správnom delikte a toto rozhodnutie nebolo zrušené“ a aj v

- § 23 ods. 2 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze, podľa ktorého: „Výkonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmietne, ak slovenské orgány rozhodli o tom, že pre skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, sa nezačne trestné stíhanie alebo sa v začatom trestnom stíhaní nebude pokračovať, alebo bolo v inom členskom štáte vydané právoplatné rozhodnutie voči tej istej osobe pre ten istý skutok, ktoré bráni ďalšiemu konaniu“.

Treba poznamenať, že zásada ne bis in idem je zásadou procesného práva. Zásada ne bis in idem je jedinečná a špecificky sa vzťahuje len na vec už „rozsúdenú“, preto nemôžu byť jej aplikáciou, a to ani „per analogiam“ riešené čiastkové otázky procesného práva, ktoré nemajú charakter res iudicata pro veritate accipitur.

S ohľadom na to, že zásada ne bis in idem je zásadou procesného práva, nemá a nemôže mať žiadne hmotnoprávne účinky. Hmotnoprávne účinky má len zásada - nemo debet bis puniri pro uno delicto - nikto nemá byť dvakrát trestaný za jeden delikt, vyjadrená v čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru a v čl. 50 Charty základných práv EÚ slovami „potrestať“, „potrestaný“. Túto zásadu však nemožno rozumieť tak, že by znamenala nemožnosť použitia ustanovenia § 47 Trestného zákona či § 42 Trestného zákona. Jej účinky sú jasne a zrozumiteľne uvedené v čl. 56 Shengenského dohovoru, podľa ktorého - ak obnoví jedna zo zmluvných strán stíhanie proti osobe, ktorá bola druhou zmluvnou stranou pre ten istý čin právoplatne odsúdená, bude každé odňatie slobody za tento čin odpykané na území druhej zmluvnej strany odpočítané od trestu, ktorý má byť prípadne vymeraný. Pokiaľ to vnútroštátne právo dovoľuje, budú zohľadnené tiež iné sankcie ako tresty obmedzujúce slobodu, pokiaľ už boli vykonané.

Argumentácia obvineného v dovolaní naráža na problém spočívajúci v tom, že stotožňuje, resp. nerozlišuje pojem skutok tvorený čiastkovými útokmi pokračovacieho trestného činu, ako ho používa Trestný poriadok v § 10 ods. 15 - „Skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ak nie je ustanovené inak“ a pojmom čin, resp. skutok ako je tento vyjadrený v Trestnom zákone v § 122 ods. 10 - „Za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého

trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin" a v

§ 122 ods. 10 ods. 13 „Ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok; to neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207. V takom prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa, alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu".

Argumenty dovolateľa vychádzajú z premisy, že pojem pokračovací trestný čin a pojem skutok sú zhodné a vychádza tak z fikcie, že rozhodnutie čo i len o jednom čiastkovom útoku pokračovacieho trestného činu, je rozhodnutím o celom pokračovacom trestnom čine. Ide o nesprávny výklad zo strany dovolateľa, pretože ak sa dôvod neprípustnosti trestného stíhania v zmysle § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku týka len niektorého z čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu, nebráni to, aby sa ohľadom zostávajúcej časti takého činu vykonalo trestné stíhanie. Takýto záver je dôsledkom špeciálneho ustanovenia § 10 ods. 15 Trestného poriadku, v zmysle ktorého dochádza k zrozumiteľnému rozlíšeniu pojmu skutok ako trestný čin a pojmu skutok ako čiastkový útok pokračovacieho trestného činu.

Takáto situácia sa rieši prostredníctvom spoločného trestu v zmysle § 41 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého „Ak súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku, prípadne za trestné činy spáchané s ním v jednočinnom súbehu, ako aj o spoločnom treste za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom. Súd prípadne rozhodne tiež o nadväzujúcich výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o vine. Ak je ukladaný trest za viac trestných činov, ustanovenia odsekov 1 a 2, § 42 a § 43 sa použijú primerane".

Ak je zmyslom zásady *ne bis in idem* zabrániť opakovanému stíhaniu páchatel'a za fakticky rovnaké konanie - rovnaký trestný čin, tak potom nemožno vysloviť, že čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté je ten istý trestný čin, pre ktorý už bol páchatel' postihnutý, ak nebol práve aj tento čiastkový útok predmetom skoršieho postihnutia. Ide o samostatný skutok, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté, a preto predchádzajúce rozhodnutie o pokračovacom trestnom čine o iných čiastkových útokoch (ktorých súčasťou by mohol byť aj tento čiastkový útok) nebráni stíhaniu páchatel' za tento čiastkový útok.

V predmetnej veci bol obvinený P. E. 29. mája 2017 priestupkovo postihnutý za skutok z 23. decembra 2016, ktorý je samostatným priestupkovým skutkom. Následne 2. novembra 2020 bol súdne potrestaný za skutok z 18. decembra 2016. Menovaný tvrdí, že tieto dva skutky tvoria jeden pokračovací trestný čin. Najvyšší súd nezdiera jeho argumenty, pretože z dovolania obvineného a ani z rozhodnutí súdov nižších stupňov nevyplýva subjektívna súvislosť medzi týmito skutkami, ktorá je spolu s objektívnou súvislosťou základným predpokladom na posúdenie viacerých čiastkových útokov ako jedného pokračovacieho trestného činu. Tým sú vylúčené akékoľvek úvahy o porušení zásady *ne bis in idem*.

Okrem toho priestupkový skutok netvorí prekážku *res iudicata* v zmysle § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku pre stíhanie menovaného za prípadne i ďalší a iný čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, pretože v zmysle § 10 ods. 15 Trestného poriadku nemožno tento priestupkový skutok stotožňovať so skutkom tvoriacim pokračovací trestný čin. Zjednodušene povedané - pokračovací trestný čin - ako jeden „veľký skutok" je tvorený viacerými čiastkovými útokmi - „malými skutkami", z ktorých ani jeden nemožno stotožňovať s „veľkým skutkom". Preto nedochádza k porušeniu zásady *ne bis in idem*.

bis in idem, ak o jednom z nich už bolo právoplatne rozhodnuté či už v trestnom konaní alebo v správnom konaní.

Preto najvyšší súd neprijal argumenty dovolateľa o porušení zásady ne bis in idem a nezistil tak naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku a ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu. S ohľadom na uvedené najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného P. E. postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.